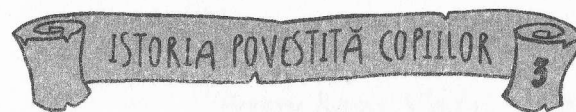

În seria

ISTORIA POVESTITĂ COPILOR

vor apărea:

1. Decebal și un solomonar misterios – anul 105
2. Nobilul Aeticus și o călătorie în jurul lumii – anul 470
3. Menumorut și minele de aur de la Roșia Montană – anul 914
4. Litovoi și Școala Solomonarilor – anul 1270
5. Mircea cel Bătrân și școala scutierilor – anul 1395
6. Regina Maria și Marea Unire – anul 1918
7. Mihai I, Regele-copil și pecețile de mărgean – anul 1927
8. Vlad Țepeș și Ordinul Dragonilor – anul 1455
9. Iancu de Hunedoara și legenda fântânii din castel – anul 1455
10. Ștefan cel Mare și secretul bunicului Zosim – anul 1535

MENUMORUT

ȘI MINELE DE AUR DE LA ROȘIA MONTANĂ

ilustrații de
Alexia Udriște

SIMONA ANTONESCU

nemi

Cuprins

Prolog.....	7
1. Cine scrie Manuscrisul Gemenilor?..	9
2. Un castel cu totul și cu totul de aur..	21
3. Școala Solomonarilor.....	36
4. Captivi în mina de aur.....	54
5. Oltea și Vlahița.....	79
6. Ilinca și Călin sunt răpiți.....	91
7. Șahul de piatră.....	107
8. Prima pecete de mărgean.....	120
<i>Un clopot vrăjit din lut.....</i>	<i>130</i>
<i>Arșice, jocul soldaților romani.....</i>	<i>132</i>

Prolog

Manuscrisul Gemenilor, ascuns în cufărul din pod, are înscrise în el numele tuturor gemenilor născuți vreodată în familie. Dacă Manuscrisul este deschis atâta vreme cât soarele se află pe cer, atunci toate numele se șterg, iar în familie nu se vor mai naște niciodată copii.

Ilîncă și Călin, cei mai mici gemeni din familie, descoperă Manuscrisul și își caută propriile nume în paginile lui, dar din greșeală șterg totul. Acum copiii trebuie să se întoarcă în timp, în trecutul propriei lor familii, în căutarea numelor dispărute.

Aventurile gemenilor i-au purtat până acum prin cetatea Sarmizegetusa, unde l-au cunoscut pe regele Decebal și au scăpat cu greu de un solomonar misterios care îi urmărește, și pe străduțele din piatră ale portului Histria, unde au descoperit o bibliotecă antică, dar și un ritual străvechi al dacilor, Caloianul.

Aceasta este a treia călătorie a copiilor.

1. Cine scrie Manuscrisul Gemenilor?

Care este, până la urmă, treaba cu gemenii?

Au așa, un fel de mister care-i învăluie ca o pojghiță subțire, separându-i de lumea celorlalți copii. Unii se sperie puțin de ei – este vorba despre aceia care cred că toți gemenii sunt paranormali, își aud gândurile și își petrec vremea schimbându-se între ei, ca să păcălească lumea.

Alții le caută cu insistență compania, apărând în preajma lor în cele mai nepotrivite momente – este vorba despre aceia care cred în puterea amuletelor și văd într-o pereche de gemeni o astfel de amuletă aducătoare de noroc.

Mai sunt și aceia care vânează orice gest sau cuvânt al lor, numai ca să-l transmită apoi mai departe – gemenii au spus... sau gemenii au făcut... Este vorba despre cei care vor doar un pic de atenție, fără ca subiectul gemenilor să-i intereseze cu adevărat.

Așa stau lucrurile privite din afară.

Între gemeni însă, treaba se petrece cu totul altfel. Mai ales dacă sunt băiat și fată. O pereche de gemeni este ca sarea și piperul, ca soarele și luna, ca ziua și noaptea, ca o vacanță la mare și una la munte. Nu cred că piperul știe ce

gândește sarea, dar o face mult mai gustoasă atunci când i se alătură.

Se scursese o noapte și o zi de la cele două aventuri ale Ilincăi și ale lui Călin, de pe urma cărora obținuseră primele două perechi de nume ale gemenilor născuți în familie, și Manuscrisul Gemenilor avea deja două pagini scrise: pagina despre vremea lui Decebal, în care trăiseră Dapix și Corilus, și pagina de pe vremea lui Aeticus, în care trăiseră Zia și Sarmisa.

Cei doi frați își petrecuseră ziua ajutându-și bunicul și tatăl să curețe grădina de uscături, așa cum făceau în fiecare toamnă. Adunaseră cu greblele frunze îngălbenite și crenguțe uscate, în grămăjoare cărora mai apoi bunicul Zosim le dăduse foc. Ilinca și Călin rămăseseră mult timp privind cenușa fumegândă și discutând cu voce scăzută despre toate întâmplările zilei trecute.

Din când în când aruncau priviri furișe către bunicul lor, care așeza greblele în magazia de unelte, împreună cu tatăl lor.

- Ai observat că pagina de pe vremea lui Decebal și cea de pe vremea lui Aeticus au același scris? întrebuse Călin, și o tăcere lungă se așternu peste cuvintele lui.

- Păi nu înțeleg, vorbi într-un târziu Ilinca, potrivindu-și pe creștet bentița vișinie și verificând cu o privire distanța dintre ei și cei mari. Este cineva care chiar a scris toate numele astea în manuscris, de-a lungul vremii? Vreau să spun, o singură persoană, de vreme ce este același scris?

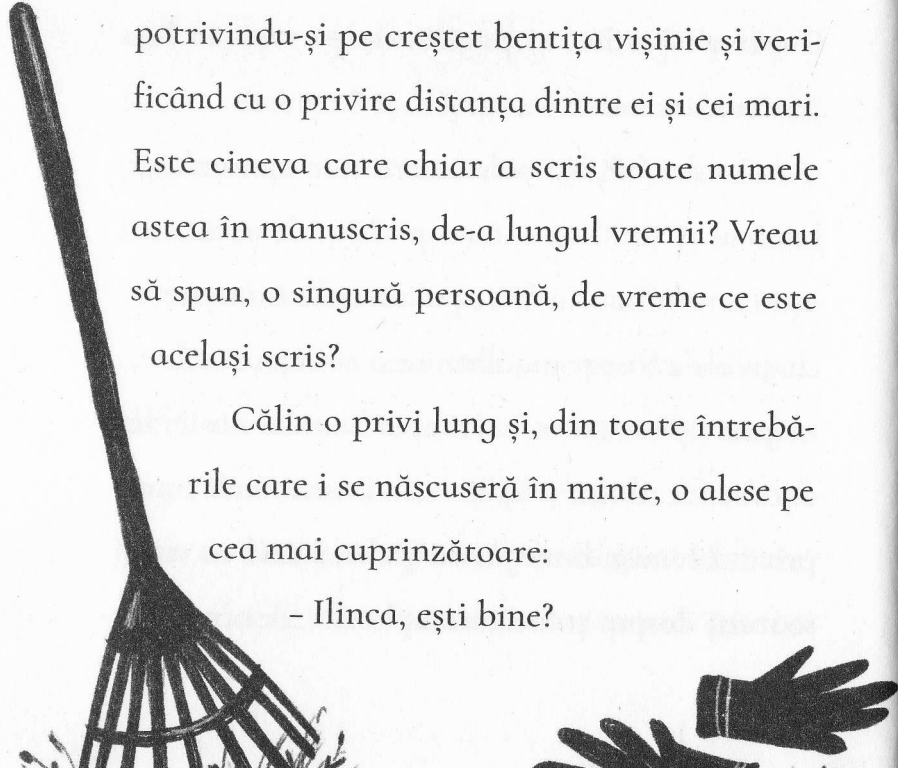
Călin o privi lung și, din toate întrebările care i se născuseră în minte, o alese pe cea mai cuprinzătoare:

- Ilinca, ești bine?

- Sunt foarte bine, numai că problema este tare complicată și am capul plin de tot felul de posibilități. De exemplu mă gândeam că, poate, Manuscrisul se scrie singur. Cum ar veni, se mai naște o pereche de gemeni la noi în familie, mai apare încă o pagină.

- Exclus, spuse Călin. Asta ți se pare ție că ar fi o posibilitate? Niciodată. Pur și simplu există cineva care l-a scris.

O pală de vânt rece se stârni de nicăieri în grădină, ridicând în aer cenușa de la picioarele lor. Un păienjenel pluti pe lângă ei, agățat de firele pânzei lui, și rămase prins între crengile unui prun din apropiere. Bunicul Zosim și tata închideau ușa magaziei și o ferecau cu lacătul cel mare, cam ruginit.

- Există cineva care scrie numele astea în Manuscris, clar, spuse Ilinca, înțelegând. O singură persoană, de vreme ce este același scris.

- Asta ar însemna că persoana aceea este nemuritoare, îți dai seama? răspunse fratele ei.

- Nu există oameni nemuritori, îl contrazise Ilinca. Alta trebuie să fie explicația pentru faptul că cele două pagini au același scris.

- Nu există oameni nemuritori? repetă băiatul cuvintele ei. Dar cufere care te trag în ele ca un aspirator există? Peciți de mărgean care cad din cer există? Ori Manuscrise cărora li se umplu paginile numai pentru că rostești niște nume de gemeni deasupra lor există? Știi ce cred eu? Cred că nu prea mai știm ce există și ce nu. Vom vedea. Pe mine mă macină altă întrebare acum: cum a apărut Manuscrisul ăsta pe lume? Adică de ce s-a gândit cineva așa, dintr-odată,

(și cine s-a gândit, mai exact) să înceapă să scrie numele tuturor gemenilor născuți în familie? Și cum se face că se află tocmai în podul casei noastre? Dar mai ales, ce rol are bunicul Zosim în toate astea?

Grădina păru să se schimbe abia ghicit, atunci când această ultimă întrebare căzu în lume, iar gemenii priviră în jurul lor cu mirare, ca și cum nu se așteptaseră ca ea, întrebarea, să le apară pe buze.

- Bunicul este nemuritor, șopti Ilinca, și grămăjoara de cenușă de la picioarele lor își înghiți firul subțire de fum care mai ieșea din ea, stingându-se.

Privirile copiilor se întoarseră către bunicul și tatăl lor, care își băteau cu nădejde încălțările pe grătarul din fața intrării în casă, ca să-și scuture de pe ele pământul. Erau departe de ei,